

РЕШЕНИЕ

№ 6301

гр. С., 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА

при участието на секретаря ВИКТОРИЯ ЦВ. КАМЕНОВА
като разглежда докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20211110138898 по описа за 2021 година

Б. Б. Б. е предявил срещу „Б. следните обективно съединени иски:

-по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ за поправка на основанията за уволнение, вписано в трудовата книжка от чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ на чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ;

-по чл. 221, ал. 1 КТ - за заплащане на обезщетение в размер на брутно трудово възнаграждение за срока на предизвестие, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение в случаите на чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, а именно – 1787,67 лева за 1 месец /след изменение на иска в частта относно размера, направено в съдебно заседание на 15.03.2022г./, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба – 02.07.2021г. до окончателното изплащане на сумата;

-по чл. 128, т. 2 КТ, вр. чл. 12 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ - за заплащане на допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода от 20.03.2020г. до 31.05.2021г. в размер на 2023,96 лева /след изменение на иска в частта относно размера, направено в съдебно заседание на 15.03.2022г./, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба – 02.07.2021г. до окончателното заплащане на сумата.

При условията на евентуалност спрямо иска по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ и случай, че същият бъде отхвърлен, ищецът е предявил иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ - за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна.

Ищецът твърди, че по силата на трудов договор от 31.08.2018г. е работел в „Б. на длъжност „монтър на акумулаторни батерии” с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1546,43 лева и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 0,6 % върху основното месечно трудово възнаграждение за

всяка година зачетен трудов стаж. Базирайки се на т. 4.2 от трудовия договор, ищецът твърди, че след придобиване на една година трудов стаж при ответника, последният е следвало да добави към основното месечно трудово възнаграждение допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, изчислено на база целия трудов стаж и професионален опит, натрупани до момента от работника при различни работодатели, на различни работни места и длъжности. Тъй като това задължение не било изпълнено от работодателя, на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ на 31.05.2021г. ищецът връчил заявление за прекратяване на трудовото правоотношение на работодателя си. Твърди също така, че на 04.06.2021г. от страна на работодателя му била връчена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 01.06.2021г., каквото основание неправилно било отразено и в трудовата му книжка.

С тези доводи ищецът обосновава правния си интерес от предявяване на визираните по-горе искове. Претендира присъждането на разноски.

В срока по чл. 131 ТПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който оспорва исковете по основание и размер. Конкретно, оспорва претенцията за изплащане на допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит, като счита, че такова, изчислено на база целия трудов стаж и професионален опит при различни работодатели, работни места и длъжности не се дължи, тъй като не се касае за същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. Ответникът се позовава на чл. 8, ал. 1, т. 3.1 от Вътрешните правила за работна заплата на „Б.. С тези доводи извежда, че напълно законосъобразно като основание за прекратяване на трудовото правоотношение не е посочил чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, тъй като не били налице условията за това. От друга страна, основанието за прекратяване по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ обосновава с наличието на изрично съгласие от страна на ищеца, обективизирано в подаденото от него заявление за прекратяване на трудовото правоотношение, т.е. налице били две съвпадащи насрещни искания на двете страни по трудовото правоотношение. При условията на евентуалност ответникът възразява, че се касае за отправено предизвестие от страна на ищеца за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 326, ал. 1 КТ, в който случай това прекратяване настъпва по силата на закона с изтичане на предизвестieto или при изтичане на съответната част на предизвестieto, ако то не бъде спазено, като заповедта на работодателя за прекратяване има само декларативен характер.

С тези доводи ответникът обосновава и неоснователност на предявения иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ. Претендира разноски.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства намира следното:

На първо място, доколкото по делото се предявени два иска – по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ, съдът ще посочи следното:

И по двата се обосновават с осъществено прекратяване на трудовото правоотношение от страна на ищеца едностранно на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, поради неизплащане на трудово възнаграждение – допълнително такова, и незаконосъобразно посочване на

основанието за прекратяване в заповедта на работодателя и в трудовата книжка – чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ - взаимно съгласие на страните, каквото не било налице.

При всички случаи във връзка с двата иска от решаващо значение е въпросът - кое от двете насрещни волеизявления е прекратило трудовото правоотношение.

В Определение № 150 от 19.03.2014 г. на ВКС по ч. гр. д. № 808/2014 г., I г. о., ГК, върховният съд изрично е отбелязал, че релевантният въпрос, визиран по-горе, е разрешим като преюдициален и по иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, и по иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ. Доколкото, обаче, изборът на защита чрез самостоятелното предявяване на единия от двата иска разкрива риск за работника или служителя, то няма пречка тези два иска да бъдат съединени в едно производство, но единствено при условията на евентуалност, както е в случая.

В тази връзка ВКС в това определение продължава да разсъждава, че от една страна, прекратяването на трудовото правоотношение на основание, различно от това, посочено в заповедта за уволнение и вписано в трудовата книжка, което е осъществило своя фактически състав преди издаването на заповедта за уволнение, извежда неоснователност на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, тъй като настъпилото прекратяване на трудовото правоотношение го погасява. Включително изключва и правото на работодателя повторно да прекрати несъществуващата (отпадналата занапред) връзка с работника и служителя. Изключва и титулярството на последния по потестативното право по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ. От друга страна, искът по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ за поправка на основанието за уволнение, вписано в трудовата книжка или в други документи, не е средство за защита на работника или служителя срещу незаконно уволнение, тъй като с иск по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ заинтересованото лице разполага, когато не оспорва прекратяването на трудовото правоотношение, а само вписаното основание за прекратяването (член, алинея, точка и буква от КТ) с твърденията, че не то е действително осъщественото. От друга страна, върховният съд признава интерес от предявяване на иск по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ и в този случай с аргумент от неговия буквален прочит, извеждайки, че с този иск работникът или служителят разполага и когато невярното основание работодателят засвидетелства чрез вписване в трудовата книжка (чл. 349, ал. 1, т. 8 КТ), и когато го инкорпорира в заповедта за уволнение или в друг документ (чл. 128а КТ). Следователно, когато работникът или служителят е несигурен за това, кое от двете упражнени конкуриращи насрещни волеизявления е прекратило трудовото правоотношение, единственото адекватно средство на защита на неговите права е предявяването и на двата иска - по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ.

В случая са предявени двата иска при условията на евентуалност, като основаният иск е този по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ, а евентуалният, съединен под отрицателното процесуално условие - неоснователност на иска по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ, е искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

Ето защо, съдът ще разгледа първоначално основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ в тежест на ищеца е да докаже надлежно прекратяване на трудовото правоотношение от ищеца на твърдяното основание — чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, в т. ч., че към датата на получаването на изявлението му от ответника - 31.05.2021 г. е бил налице фактическият състав, предвиден към от нормата на чл. 327, ал. 1 т. 2 КТ; вписването в трудовата книжка на основание за уволнението на ищеца, различно от чл. 327, ал. 1 т. 2 КТ.

Страните не спорят, а и от представените по делото писмени доказателства, в частност трудов договор № 85 от 31.08.2018г. се установява, че страните по делото са били обвързани от валидно трудово правоотношение, в рамките на което ищецът заемал при ответника длъжността „монтър на акумулаторни батерии”. Ищецът е постъпил на работа на 03.09.2018г., което е отбелязано на последната страница на трудовия договор.

Видно от съдържанието на трудовия договор – чл. 4.1 – страните са постигнали съгласие, че работодателят ще заплаща на служителя брутно месечно трудово възнаграждение, което към датата на влизане в сила на договора е в размер на 1546,43 лева и се състои от: основно месечно трудово възнаграждение в посочения размер и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 0,6 % върху основното месечно възнаграждение за всяка година зачетен трудов стаж на служителя.

Съгласно чл. 4.2 от трудовия договор – допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит се заплаща на служителя след придобиването на една година трудов стаж.

В договора било отразено и следното съдържание – „С цел избягване на всякакво съмнение, придобитите от служителя трудов стаж и професионален опит при различни работодатели, в това число на различни работни места или длъжности, се признават от работодателя при определяне размер на допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит”.

Не е спорно също така, а и видно е от съдържанието на трудовата книжка и от заключението на вещното лице по съдебно-счетоводната експертиза, че към датата на постъпване на работа в предприятието на ответника, ищецът е имал придобит трудов стаж в общ размер на 24 години, 8 месеца и 19 дни при други работодатели, като длъжностите, които е заемал са следните: артист – оркестрант /в Б./, продавач – консултант /в Б./; артист – оркестрант /в Д./ и ел. техник /в Е./.

Видно е от приложените електронни фишове, представени от ищеца и неоспорени от ответника, че за месеците февруари, март, април и май 2021г. ответникът – работодател е начислил и изплатил на ищеца допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 1,20 %.

Разгледаните до тук факти не се оспорва от страните, нито се оспорват коментираните писмени доказателства.

Най-сетне, установява се от представеното от ищеца заявление до „Б. с вх. № 15/31.05.2021г. и транспортен етикет /л. 31 от делото/, че на посочената дата ищецът Б. Б. Б. е уведомил работодателя си и до последния е достигнало изявлението, направено от работника, че прекратява едностранно трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, считано от датата на получаване на уведомлението, поради неизплащане на трудовото му възнаграждение /допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, който е зачетен/.

Получаването на това уведомление също не се оспорва от ответника.

Видно е от представената от ищеца Заповед № 85/31.05.2021г., издадена от изпълнителния директор на ответното дружество, трудовото правоотношение между него и ищеца е било прекратено, считано от 01.06.2021г. Като основание за прекратяване на трудовото правоотношение в тази заповед било вписано – чл. 325, т. 1, т.1 КТ – взаимно съгласие по молба на работника от 31.05.2021г.

Видно е от отбелязването върху посочената заповед, че в нея е удостоверен отказ на работника да я получи, с подписите на три лица. Видно от представеното заверено копие от трудовата книжка на ищеца, като основание за прекратяване на трудовото правоотношение също било посочено чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ.

Посочената заповед и трудовата книжка не се оспорват от страните, поради което съдът я кредитира изцяло.

Съдът кредитира и представените от ответника писмени доказателства: длъжностна характеристика за длъжността „монтьор на акумулаторни батерии”, от която се установяват задълженията на ищеца, заемащ тази длъжност, както и Вътрешните правила за работна заплата в „Б. № 165/27.07.2014г., като съобрази, че и двата документа не се оспорват от ищцовата страна.

Видно от съдържанието на Вътрешните правила за работната заплата в предприятието на ответника, в Раздел IV – „Допълнителни възнаграждения”, чл. 8 е предвидено, че работещите по трудово правоотношение, получават допълнителни възнаграждения, както следва: за придобит трудов стаж и професионален опит на работниците и служителите се заплаща допълнително месечно възнаграждение в размер на 0,6 % върху основната работна заплата, определена в индивидуалния трудов договор.

Предвидено е, че за придобит трудов стаж и професионален опит се зачита стажът, признат по реда на КТ за времето, през което работникът или служителят е работил и продължава да работи в предприятието, в т.ч. на различни работни места и длъжности.

Посочено е, че при определяне размера на допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, работодателят отчита: трудовия стаж на работника или служителя, придобит в друго предприятие по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на КТ на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия.

Съдът ще посочи, че изведе и коментира тази част от Вътрешните правила за работна заплата, която има значение относно спорните въпроси между страните.

Съгласно Приложение № 1 към ВПРЗ – чл. 8 – Списък на длъжностите и професиите, за които ще се зачита сходния характер на работата, длъжността и професията в „Б., тези длъжности са следните: длъжността „мениджър продажби” да се зачита за сходен характер на работа, длъжност или професия – управител, реклама и връзки с обществеността; длъжността „търговски представител” да се зачита за сходен характер на работа, длъжност или професия – консултант продажби, търговски агент; длъжността монтьор акумулаторни батерии да се зачита за сходен характер на работа, длъжност или професия – майстор, монтьор; длъжността работник зареждане на акумулатори да се зачита за сходен характер на работа, длъжност или професия – работник, производство на акумулатори; длъжността машинен оператор металообработващи машини да се зачита за сходен характер на работа, длъжност или професия – машинни механици и монтьори, заварчик.

Този състав кредитира изцяло заключението на ССЕ, която е дала пълни и обосновани отговори на поставените въпроси, като съобрази, че същото не се оспорва и от страните.

Съгласно заключението:

Видно от приложените по делото трудови книжки, съдържащи данни за предходни трудови договори с други работодатели, общо към датата на постъпване на работа в ответното дружество ищецът е имал трудов стаж в размер на 24 години, 7 месеца и 19 дни.

Ищецът е придобил право за начисляване на процент прослужено време и стаж на 19.03.2020г. след навършване на една година трудов стаж и професионален опит в предприятието на ответника. Към 20.03.2020г. ищецът е имал трудов стаж 25 години, 8 месеца и 4 дни.

Размерът на нетното допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода от навършването на 1 година трудов стаж при ответника до 31.05.2021 г. /помесечно и общо/, ако се приемат като признати придобитите от ищеца трудов стаж и професионален опит при всички работодатели, на всички работни места и длъжности е представено в таблица – Приложение 1, като общият размер на нетното допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода от навършването на 1 година трудов стаж при ответника до 31.05.2021 г. е 2023,96 лв.

Размерът на обезщетението по чл. 221, ал. 1 КТ към датата на прекратяване на трудовото правоотношение - 31.05.2021г. е 1564,99 лв. Сумата е изчислена на база БТВ за пълен отработен месец м.януари 2021 г., според платежен фиш, където основна заплата е: 1546,43 лв. и допълнително възнаграждение за стаж 18,56 лв.

Според вещото лице, ако съдът приеме, че на ищеца се дължи допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, изчислено на база целия му трудов стаж и професионален опит, то размерът на БТВ ще е: 1787,67 лв., от които основна заплата е: 1546,43 лв. и допълнително възнаграждение за стаж - 241,24 лв. Обезщетението по чл. 221, ал. 1 КТ ще е: 1787,67 лв.

Видно от трудовата книжка на ищеца, не се констатира данни същият да е заемал на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия при предходен

работодател.

Основен спорен въпрос по делото е този относно възможността работникът или служителят да отправи изявление за прекратяване на трудовото правоотношение.

Този състав е на мнение, че ищецът към момента на подаване на заявлението за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ е имал това потестативно право, като същото е произвело и потестативното си ефект на прекратяване на трудовото правоотношение между страните към датата на получаване на уведомлението от работодателя - 31.05.2021г.

Това е така, тъй като видно от уговореното в индивидуалния трудов договор, сключен между страните, работодателят е поел ангажимент /задължил се е/ след придобиване на една година трудов стаж в предприятието му, да изплаща на служителя /ищеца/ допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 0,6 % върху основното месечно трудово възнаграждение за всяка година зачетен трудов стаж /в този смисъл е съдържанието на чл. 4.1 и чл. 4.2 от договора/.

Видно е, обаче, също така, че именно с цел избягване на всякакво съмнение, страните изрично са посочили в трудовия договор, че придобитите от служителя трудов стаж и професионален опит при различни работодатели, в това число на различни работни места или длъжности, се признават от работодателя при определяне размера на допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит.

Съдът не споделя виждането на ответника, че тази уговорка е обща и не касае конкретна уговорка за трудовото правоотношение на ищеца. Напротив, именно израза „С цел избягване на всякакво съмнение.....” сочи, че тази уговорка касае конкретното трудово правоотношение, като с нея се уреждат различни, но по-изгодни за служителя условия за изплащане на допълнително трудово възнаграждение от тези, предвидени във Вътрешните правила за работната заплата в предприятието на ответника. Подобен подход на уговаряне на по-изгодни за работника/служителя условия от тези, предвидени в закон, подзаконов нормативен акт, колективен трудов договор или вътрешни правила в предприятието, не се изключва от закона.

Отразеното в чл. 4.3 - че, „Към датата на влизане в сила на договора допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, дължимо на служителя, е в размер на общо%”, също не променя изводите на съда в горния смисъл, тъй като това условие касае момента на сключване на трудовия договор, и е свързано с предвиденото в него, че допълнителното трудово възнаграждение върху признания трудов стаж ще се начислява и заплаща след придобиване на една година трудов стаж в предприятието на ответника.

Обстоятелството, че във Вътрешните правила за работната заплата в предприятието на ответника, в Раздел IV – „Допълнителни възнаграждения”, чл. 8 е предвидено, че при определяне размера на допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, работодателят отчита: трудовия стаж на работника или служителя,

придобит в друго предприятие по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на КТ на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия, също не променя изводите в горния смисъл, тъй като в индивидуалния трудов договор е направена уговорка за признаване на придобития трудов стаж и професионален опит от работника в други предприятия, в това число на различни длъжности и други работодатели, което условие е по-благоприятно за ищеца и е допустимо, както беше посочено по-горе.

Видно от заключението на ССЕ - към 20.03.2020г. ищецът е имал трудов стаж 25 години, 8 месеца и 4 дни, като размерът на нетното допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода от навършването на 1 година трудов стаж при ответника до 31.05.2021 г. /помесечно и общо/, ако се приемат като признати придобитите от ищеца трудов стаж и професионален опит при всички работодатели, на всички работни места и длъжности, е в общ размер на 2023,96 лв.

При това положение и доколкото доказателствата по делото сочат, че след придобиване на 1 година трудов стаж работодателят не е започнал да изплаща уговореното допълнително трудово възнаграждение, начислявайки същото върху целия придобит и признат трудов стаж при други работодатели, в това число на различни длъжности, което право ищецът е придобил 19.03.2020г., то ищецът напълно законосъобразно е упражнил потестативното си право да прекрати едностранно трудовото правоотношение с работодателя на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ. Това е станало на 31.05.2021г. с достигане до работодателя на изявлението на ищеца за прекратяване на това основание.

В тази връзка съдът ще припомни съдебната практика, която константно приема, че при наличие на конкуренция за прекратяване на трудовото правоотношение, конститутивно действие има това, чийто фактически състав е настъпил по-рано (решение № 203/30.05.2010 г. ВКС, III-то ГО, последвано от множество други по реда на чл. 290 ГПК). В този случай, това е правото на работника по чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, поради което и именно на това основание е следвало да бъде прекратено трудовото правоотношение и това основание е следвало да бъде вписано в трудовата книжка на работника.

С оглед на изложеното, и доколкото в заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, издадена от работодателя, и в трудовата книжка на работника е посочено като основание за прекратяването му, различно от действителното такова, а именно – чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ вместо действителното такова – чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, то искът по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ се явява основателен и следва да бъде уважен, като съдът допусне поправка в трудовата книжка относно основаниято за прекратяване на трудовото правоотношение, като вместо вписаното основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ бъде вписано основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ.

По иска с правно основание чл. 221, ал. 1 КТ:

По иска с правно основание чл. 221, ал. 1 КТ ищецът следва да докаже: прекратяване на трудовото правоотношение при условията на чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ; размера на brutното трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец от ищеца; уговорен срок на предизвестие за страните.

Уважаването на иска по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ влече след себе си и основателност на иска по чл. 221, ал. 1 КТ.

Видно от уговореното в чл. 8.1 от договора – настоящият трудов договор влиза в сила на 03.09.2018г. и има действие за неопределено време.

Съгласно чл. 8.2, б. „с” от договора – след изтичане на срока на изпитване трудовият договор може да бъде прекратен от всяка една от страните с 30-дневно писмено предизвестие на основанията, предвидени в КТ.

Съгласно разпоредбата на чл. 221, ал. 1 КТ - при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и 3а работодателят му дължи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение.

Съгласно заключението на вещото лице, обезщетението по чл. 221, ал. 1 КТ към датата на прекратяване на трудовото правоотношение - 31.05.2021г. е 1564,99 лв., като сумата е изчислена на база БТВ за пълен отработен месец м.януари 2021 г., според платежен фиш, където основна заплата е: 1546,43 лв. и допълнително възнаграждение за стаж 18,56 лв.

Съдът, обаче, счита, че на ищеца се дължи допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, изчислено на база целия му трудов стаж и професионален опит, поради което искът по чл. 221, л. 1 КТ се явява основателен в размер на БТВ, с начислено допълнително трудово възнаграждение, изчислено на база целия му трудов стаж и професионален опит. В този случай съгласно заключението на ССЕ това БТВ е 1787,67 лв., от които основна заплата е: 1546,43 лв. и допълнително възнаграждение за стаж 241,24 лв.

Ето защо, в този размер искът по чл. 221, ал. 1 КТ следва да бъде уважен.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, вр. чл. 12 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/:

По този иск в тежест на ищеца е да докаже: наличието на валидно трудово правоотношение през процесния период; полагането на труд от ищеца през същия; размер на допълнителното трудово възнаграждение за прослужено време.

Доказателствата по делото безспорно сочат, че между ищеца и ответника в процесния период е било налице валидно трудово правоотношение, като с придобиването на една година трудов стаж в предприятието на ответника, ищецът е имало право да получава допълнително трудово възнаграждение в размер на 0,6 % върху основното месечно трудово възнаграждение за всяка година зачетен трудов стаж. Както беше посочено по-горе, съдът прие за установено, въз основа на съдържанието на индивидуалния трудов договор, че работодателя е зачел за трудов стаж и професионален опит и придобитите такива при други работодатели, в това число на различни работни места и длъжности.

Съгласно заключението на ССЕ - размерът на нетното допълнително възнаграждение

за трудов стаж и професионален опит за периода от навършването на 1 година трудов стаж при ответника до 31.05.2021 г. /помесечно и общо/, ако се приемат като признати придобитите от ищеца трудов стаж и професионален опит при всички работодатели, на всички работни места и длъжности е представено в таблица – Приложение 1, като общият размер на нетното допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода от навършването на 1 година трудов стаж при ответника до 31.05.2021 г. е 2023,96 лв.

С оглед на това, искът по чл. 128, т. 2 КТ, вр. чл. 12 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ следва да бъде уважен изцяло.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

Доколкото искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е предявен като евентуално съединен с основния иск по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ, под отрицателно условие - в случай, че последният не бъде уважен, и с оглед обстоятелството, че това отрицателно условие не се е сбъднало, тъй като искът по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ е уважен от съда, то евентуално съединеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ не следва да бъде разглеждан, респективно съдът не следва да се произнася по него.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ищецът.

Ищецът претендира и доказва сторени разноски в размер на 600 лева за адвокатско възнаграждение, които следва да му бъдат присъдени на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 6 ГПК на ответника следва да бъдат възложени дължимите по делото държавни такси и направени разноски по уважените искове. Същите съдът определя в общ размер на 332,47 лева, от които 80 лева – ДТ по единия от евентуално съединените неоценяеми искове; 152,47 лева – ДТ върху оценяемите искове; 100 лева – разноски за ССЕ.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ДОПУСКА поправка, на осн. чл. 344, ал.1, т.4 от КТ, на основаниято за уволнението, вписано в трудовата книжка на Б. Б. Б. ЕГН *** във връзка с прекратяване на трудовото правоотношение по трудовия договор от 31.08.2018г., сключен между „Б. и Б. Б. Б., като вместо чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ бъде вписано основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ - прекратяване на трудовия договор едностранно и без предизвестие от служителя на дата 31.05.2018г.**

ОСЪЖДА „Б. с ЕИК 202154230, със седалище и адрес на управление: гр. С., жк. „„“, ул. „К. да заплати на Б. Б. Б. ЕГН *** с адрес: гр. Б. на основание чл. 221, ал. 1 КТ сумата от 1787,67 лева - обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за**

срока на предизвестие, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение в случаите на чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба – 02.07.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „Б. с ЕИК 202154230, със седалище и адрес на управление: гр. С., жк. „„“, ул. „К. да заплати на Б. Б. Б. ЕГН ***** с адрес: гр. Б. **на основание чл. 128, т. 2 КТ, вр. чл. 12 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата сумата от 2023,96 лева** - допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за периода от 20.03.2020г. до 31.05.2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба – 02.07.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „Б. с ЕИК 202154230, със седалище и адрес на управление: гр. С., жк. „„“, ул. „К. да заплати на Б. Б. Б. ЕГН ***** с адрес: гр. Б. **на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 600 лева** - разноски, сторени пред СРС.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, „Б. с ЕИК 202154230, със седалище и адрес на управление: гр. С., жк. „„“, ул. „К. да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от **332,47 лева** - държавна такса и разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____